

РЕШЕНИЕ

№ 6

гр. Гълъбово, 08.02.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ГЪЛЪБОВО в публично заседание на двадесет и седми януари през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Таня Илкова

при участието на секретаря Антоанета Делчева
като разгледа докладваното от Таня Илкова Гражданско дело №
20215550100387 по описа за 2021 година

Предявени са искове с правно основание чл.357, ал.1, вр. чл. 232, ал.3 от КТ, вр. чл. 79, ал.1 от ЗЗД и чл. 92 .

Ищецът „ЕНЕРГОРЕМОНТ-ГЪЛЪБОВО“ АД – гр. Гълъбово, твърди в исквата си молба, че същият е лицензиран да осъществява професионално обучение по реда и условията на Закона за професионалното образование и обучение. В качеството си на такъв, сключил с ответника - договор № 33/06.10.2017 г. за обучението му в курс за придобиване на правоспособност "Заварчик по метода ВИТ", модули Т1, Т2, на стойност 740 лева; договор № 37/27.10.2017 г. за обучението му в курс за придобиване на правоспособност "Заварчик по метода ВИТ", модули Т3, Т4, на стойност 760 лева; и договор № 41/24.11.2017 г. за обучението му в курс за придобиване на правоспособност "Заварчик по метода ВИТ", модули Т5, Т6, на стойност 1 000 лева. Същото се осъществило през времетраенето на трудовото правоотношение между страните по трудов договор № 92/27.03.2017 г. и допълнително споразумение № 1546/27.04.2018 г., а стойностите на курсовете се били поели от ищеца. Ответникът завършил успешно обучението и придобил посочените правоспособности, както следва - по договор № 33/06.10.2017 г. - на 27.10.2017 г.; по договор № 37/27.10.2017 г. - на 20.11.2017 г., а по договор №41/24.11.2017 г. - на 15.12.2017 г. Съгласно т. II.2.5 от договорите ответникът следвало да работи при ищеца поне 5 години, които били броими от успешно завършване на обучението. Същото следвало да се осъществи като „Аргончик" тъй като от съдържанието на длъжностната характеристика било видно, че при работа на тази длъжност се използвали придобитите умения по заваряване от обучението. Със Заповед № 82/02.05.2019 г. било прекратено трудовото правоотношение между страните, на основание чл. 330, ал. 2, т. 6 КТ, считано от 02.05.2019 г. По този начин насрещната страна не изпълнила договорното си задължение за работа при

ищеца. В този случай, според IV.2 от договорите ответникът следвало да възстанови на ищеца направените разходи по обучението му в размер, който бил пропорционален на неотработения 5 - годишен срок, тоест - за договор № 33/06.10.2017 г. - това била сумата 514 лева, която е дължима за неизпълненото задължение на ответника за времето от прекратяване на трудовия му договор - 02.05.2019 г., до изтичане на 5 годишния срок за работа при ищеца по този договор след завършване на обучението по него - 28.10.2022 г.; за договор № 37/27.10.2017 г. - това била сумата 538 лева, която е дължима за неизпълненото задължение на ответника за времето от прекратяване на трудовия му договор - 02.05.2019 г., до изтичане на 5 - годишния срок за работа при ищеца по този договор след завършване на обучението по него - 21.11.2022 г.; за договор № 2 41/24.11.2017 г. - това била сумата 721 лева, която е дължима за неизпълненото задължение на ответника за времето от прекратяване на трудовия му договор - 02.05.2019 г., до изтичане на 5 - годишния срок за работа при ищеца по този договор след завършване на обучението по него - 16.12.2022 г. Според ищеца, ответникът му дължи уговорената в договорите неустойка: за договор № 33/06.10.2017 г. - това била сумата 1 000 лева, за договор № 37/27.10.2017 г. - това била сумата 3 000 лева, а за договор № 41/24.11.2017 г. - това била сумата 5 000 лева.

Въпреки проведените разговори с ответника, последният не платил дължимите суми.

Ищецът моли съда да осъди ответника да му заплати сумата от 514 лева за главница от неплатено обезщетение по т. IV.2 от договор № 33/06.10.2017 г., сумата 1 000 лева за неустойка по т. IV.2 от същия договор № 33/06.10.2017 г., сумата от 538 лева за главница от неплатено обезщетение по т. IV.2 от договор № 37/27.10.2017 г., сумата от 3000 лева за неустойка по т. IV.2 от същия договор № 37/27.10.2017 г., сумата от 721 лева за главница от неплатено обезщетение по т. IV.2 от договор № 41/24.11.2017 г., сумата от 5 000 лева за неустойка по т. IV.2 от същия договор № 41/24.11.2017 г., и законна лихва върху тези суми от подаване на исковата молба в съда на 07.09.2021 г. до изплащането им, както и сторените по делото разноски.

Ответникът Г. П. Т. не е подал писмен отговор, не е взел становище по предявените искове.

В съдебно заседание ищецът не изпраща представител. В депозираната искова молба е направил искане делото да се гледа в отсъствие на представител за дружеството. Ответникът не се явява в съдебно заседание и не взема становище по исковете.

Съдът, като обсъди събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност и като взе предвид становищата и доводите на страните, приема за установена следната фактическа обстановка :

По делото не се спори, а и видно от представените трудов договор № 92/27.03.2017г.

и допълнително споразумение към трудовия договор № 1546/27.04.2018г., ответникът Г.Т. е бил в трудовоправни отношения с ищцовото дружество, считано от 29.03.2017г. на длъжност „шлосер – монтьор“, като първоначално договорът е бил със срок на изпитване, уговорен в полза на работодателя, а впоследствие е трансформиран в срочен договор - до приключване на поръчка № 4200075876/17.10.2017г. „Вилнюс“.

Между ответника и работодателя са били сключени следните договори за обучение на работника: договор № 33/06.10.2017 г. за обучение в курс за придобиване на правоспособност "Заварчик по метода ВИТ", модули Т1, Т2 на стойност 740 лева; договор № 37/27.10.2017 г. за обучение в курс за придобиване на правоспособност "Заварчик по метода ВИТ", модули Т3, Т4, на стойност 760 лева; и договор № 41/24.11.2017 г. за обучение в курс за придобиване на правоспособност "Заварчик по метода ВИТ", модули Т5, Т6, на стойност 1 000 лева. Обучението по посочените договори е било осъществено през времетраенето на трудовото правоотношение между страните, като стойностите на курсовете са били поети от работодателя. Съгласно т. II.2.5 от всеки от договорите, ответникът следвало да работи при ищеца 5 години, броими от успешно завършване на обучението. В т. IV.2 от договорите е уговорено, че ако работникът не изпълни задължението си по т. II.2.5, възстановява на работодателя всички разноски по обучението си ведно със законната лихва върху тях, броима от момента на осъществяването им, съразмерно/пропорционално/ на отработения 5 годишен срок. В същата разпоредба на всеки от договорите е уговорена и неустойка, която е както следва: по договор № 33/06.10.2017г. - в размер на 1000 лв.; по договор № 37/27.10.2017 г. – в размер на 3000 лв.; по договор № 41/24.11.2017 г.- в размер на 5000 лв.

Не е спорно, че ответникът завършил успешно обучението по договорите за обучение, както следва - по договор № 33/06.10.2017 г. - на 27.10.2017 г.; по договор № 37/27.10.2017 г. - на 20.11.2017 г., а по договор № 41/24.11.2017 г. - на 15.12.2017 г., като работникът придобил посочените правоспособности.

Трудовото правоотношение с ответника е прекратено със Заповед № 82/02.05.2017г. /представена по делото/, издадена от работодателя, на осн. чл. 330, ал.2, т.6 – поради неявяване на работа от 09.04.2019г. Заповедта е връчена на Г.Т. на 15.05.2019г., видно от известие за доставяне.

По делото е изслушано заключение по назначена съдебно – икономическа експертиза, възприето изцяло от съда като компетентно. При извършена проверка на документите, съдържащи се по делото, и на изискани от ищеца други такива, се установява, че след завършване на курса по договор № 33/06.10.2017 г., ответникът е отработил 551 дни, като до уговорения 5 годишен срок не са отработени 1275 дни. Дължимите, съобразно договора пропорционално на неотработената част от 5 годишния период разходи се равняват на 516.70 лв.; по договор № 37/27.10.2017 г. ответникът е отработил 527 дни, като до уговорения 5 годишен срок не са отработени 1299 дни. Дължимите, съобразно договора пропорционално на неотработената част от 5 годишния период разходи се равняват на

540.66 лв.; по договор № 41/24.11.2017 г. ответникът е отработил 502 дни, като до уговорения 5 годишен срок не са отработени 1324 дни. Дължимите, съобразно договора пропорционално на неотработената част от 5 годишния период разходи се равняват на 725.08 лв.

Като взе предвид изложената фактическа обстановка, съдът стига до следните правни изводи:

От доказателствата по делото се установява, че страните по делото са били в трудовоправни отношения, по първоначално сключен трудов договор със срок на изпитване, уговорен в полза на работодателя, като впоследствие с допълнително споразумение от 27.04.2018г. договорът е трансформиран в срочен – до приключване на поръчка № 4200075876/17.10.2017г. „Вилнюс“. По време на трудовото правоотношение на ответника, страните са се обвързали по договори за ученичество, по см. на чл. 230 от КТ. Договорът за ученичество, уреден в чл.230 от КТ е трудов договор и като такъв, следва да отговаря на изискванията за форма и съдържание по чл.61, чл.62 и чл.66 от КТ. В настоящият случай договорите за ученичество съдържат нужните реквизити – в писмена форма са, посочен е характера на работата, датата на сключването им, конкретната длъжност, времетраене на обучението и др. Съгласно чл.66, ал.2 от КТ с трудовия договор могат да се уговорят и други условия, свързани с предоставянето на работната сила, които не са уредени с повелителни разпоредби на закона, както и условия, които са по-благоприятни за работника или служителя от установените с колективния трудов договор. Отговорността за неизпълнение на задълженията по трудовия договор за ученичество по чл.230 от КТ е уредена в повелителната законова разпоредба на чл.232 от КТ. В ал.3 на същата е посочено, че ако работникът или служителят по неуважителни причини не завърши обучението или след като го е завършил, не постъпи на осигурената му от работодателя работа, или я напусне преди определения срок, дължи на работодателя обезщетение съответно на неизпълнението в размер, уговорен от страните, но не повече от шесткратния размер на брутно трудово възнаграждение за съответната длъжност.

По делото се установява, че до 09.04.2019г. ответникът е изпълнявал задълженията си по трудовия договор, като от тази дата не се явявал на работа. Трудовото правоотношение е прекратено на 02.05.2017г., на осн. чл. 330, ал.2, т.6 от КТ. Т.е. към датата на прекратяването не е изтекъл уговорения между страните петгодишен срок, за който ответникът е поел задължение към работодателя си да работи при него. Ищецът по делото е изпълнил всички задължения, касаещи договорите за ученичество. Установява се, че работникът от 09.04.2019г. е преустановил изпълнение на задълженията си по трудовия договор, без да са налице уважителни причини за това. При това положение, ответникът дължи на работодателя обезщетения в уговорения във всеки от договорите размер. Дължими се явяват и уговорените неустойки за неизпълнение.

Водим от горното, съдът намира, че предявените обективно кумулативно съединени искиове се явяват основателни.

По размера на претенциите:

Видно от заключението на съдебно икономическата експертиза, дължимите обезщетения са както следва: по договор № 33/06.10.2017 г. - 516.70 лв.; по договор № 37/27.10.2017 г. - 540.66 лв.; по договор № 41/24.11.2017 г. - 725.08 лв. Тъй като предявените искиове са в по- малък размер, то в същия претендиран размер следва да бъдат уважени. Върху дължимата главница следва да се присъди и законната лихва, считано от датата на подаване на исковата молба в съда – 07.09.2021г., до изплащането ѝ.

Размерът на дължимите неустойки е посочен във всеки от договорите, както следва: по договор № 33/06.10.2017 г. - 1000 лв.; по договор № 37/27.10.2017 г. - 3000 лв.; по договор № 41/24.11.2017 г. - 5000 лв. Именно в тези размери исковите следва да бъдат уважени.

С оглед изхода на делото, и на основание чл.78, ал.1 от ГПК, следва да бъде осъден ответника да заплати на ищеца направените в настоящото производство разноски - сумата от 840 лв. /520 лв. за държавна такса и 320 лв. за възнаграждение за вещо лице/.

Водим от горните съображения, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА Г. П. Т., ЕГН *****, от с.А., общ.Г., да заплати на "Е-Г." АД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление гр.Г., кв.И., представлявано от прокуриста инж. Е.С., сумата от 514 лева, представляваща дължимо обезщетение за неизпълнено задължение по т. IV.2 от Договор № 33/06.10.2017 г., сумата 1 000 лева, представляваща неустойка по т. IV.2 от Договор № 33/06.10.2017 г., сумата от 538 лева, представляваща дължимо обезщетение за неизпълнено задължение по т. IV.2 от Договор № 37/27.10.2017 г., сумата от 3000 лева, представляваща неустойка по т. IV.2 от Договор № 37/27.10.2017 г., сумата от 721 лева, представляваща дължимо обезщетение за неизпълнено задължение по т. IV.2 от Договор № 41/24.11.2017 г., сумата от 5 000 лева, представляваща неустойка по т. IV.2 от Договор № 41/24.11.2017 г., ведно със законната лихва върху главниците, считано от 07.09.2021г. до изплащането им, както и сумата от 840 лв., представляваща направени по делото разноски.

Присъдените суми могат да бъдат платени по следната банкова сметка:

IBAN: BG*****, BIC: STSABGSF

Решението подлежи на обжалване в двуседмичен срок от връчването му на страните пред Старозагорския окръжен съд.

Съдия при Районен съд – Гълъбово: _____